

Sygn. akt: I C 203/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska-Drzażdżewska
Protokolant:	Sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2021 r. w Giżycku na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. C. (1)(poprzednio C.)

przeciwko (...) S. A. w W.

o zapłatę

1.Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. C. (1)(poprzednio C.) kwotę 2 378,94 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt osiem złotych 94/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.XII.2017 r. do dnia zapłaty.

2.Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 200 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Anna Kurzynowska-Drzażdżewska

Sygn. akt I C 203/21

UZASADNIENIE

Powódka M. C. (1) (poprzednio C.) prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...), W., (...) M. C. (2) z siedzibą w W. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2.378,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.12.2017 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, że w dniu 21.11.2017 r. doszło do zdarzenia ubezpieczeniowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...), nr rej. (...), należący do poszkodowanych M. W. (1) i R. G. (1), sprawca wypadku miał zaś zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanych odszkodowanie w łącznej kwocie 3.379,38 zł. Zdaniem powódki zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest rażąco zaniżona, bowiem według kalkulacji powódki koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 5.758,32 zł brutto. Wskazała, że kwota dotychczas wypłacona poszkodowanym nie odzwierciedla w pełni rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, w wyniku zaś umowy przelewu powódka nabyła od poszkodowanych całość praw do odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. przyznał udzielenie pokrycia ubezpieczeniowego sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał jednak, że powództwo winno podlegać oddaleniu, albowiem wypłacona dotychczas kwota odszkodowania zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Zdaniem pozwanego nadto poszkodowany winien minimalizować szkodę, korzystając z naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci naprawczej pozwanego ubezpieczyciela, zaś wydatki poniesione przez poszkodowanego nie pozostają w związku przyczynowym i nie można ich uznać za ekonomicznie uzasadnione i celowe.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21.11.2017 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki A (...), nr rej. (...) należący do M. W. (1) i R. G. (1), objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach obowiązkowego ubezpieczenia w pozwanym towarzystwie.

(dowód: okoliczności bezsporne)

Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W.. Poszkodowani zgłosili szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady decyzją z dnia 26.01.2018 r. zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanych jako częściową oraz przyznał i wypłacił poszkodowanym odszkodowanie w wysokości 3.379,38 zł.

(dowód: decyzje pozwanego z dnia 26.01.2018 r. – k. 14-15,

kalkulacja naprawy pojazdu z dnia 30.11.2017 r. – k. 16-18)

W dniu 13.11.2020 r. poszkodowani zawarli umowę cesji wierzytelności z powódką, prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...), W., (...) M. C. (2) z siedzibą w W.. Na podstawie umowy bezpośrednio poszkodowani przelali na rzecz w/w wierzytelność o naprawienie szkody, jaką posiadali wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej w pojeździe.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z 13.11.2020 r. – k. 12-13)

Według kalkulacji powódki koszt naprawy pojazdu poszkodowanych w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 5.758,32 zł brutto. Powódka powołując się na ową kalkulację wezwała pozwanego do pełnej kompensacji szkody. Pozwany odmówił dalszych roszczeń.

(dowód: kosztorys naprawy – k. 8-11)

Kwota, która pozwoliłaby naprawić pojazd poszkodowanych wynosi 5.908,43 zł. Wyliczona przez pozwanego kwota odszkodowania w wysokości 3.379,38 zł byłaby niewystarczająca do dokonania naprawy pojazdu. Naprawa pojazdu przy użyciu części o jakości (...) nie pozwoli na restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody, gdyż odbudowany pojazd nie będzie posiadał wszystkich cech techniczno-fizyczno-wizualnych, jakie posiadał przed zdarzeniem.

(dowód: opinia biegłego sądowego M.P. – k. 81-125,

opinia uzupełniająca biegłego sądowego M.P. – k. 139-144)

Pojazd marki A (...), nr rej. (...) został naprawiony przez poszkodowanych we własnym zakresie.

(dowód: zeznania świadka M. W. – k. 55-55v,

zeznania świadka R. G. – k. 55v)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 21.11.2017 r. oraz poniesionych w jego wyniku szkód w pojeździe, należącym do poszkodowanych. Bezspornym był także fakt obowiązującej w dniu zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przebieg postępowania likwidacyjnego, przeprowadzonego przez pozwanego po dokonaniu przez poszkodowanych zgłoszeniu. W szczególności w tym kontekście bezsporną pozostała kwota 3.379,38 zł, wypłacona poszkodowanym tytułem odszkodowania. Bezspornym była wreszcie legitymacja powódki do wystąpienia z przedmiotowym powództwem, a wynikająca z w/w umowy cesji wierzytelności. Powyższe wynika tak z niekwestionowanych przez strony dokumentów, jak i twierdzeń samych stron.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazała się być wysokość należnego powódce odszkodowania. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie wzajemnie się wykluczały. O ile bowiem pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności z tytułu zaistniałej szkody w pojeździe, czego dowodem była zresztą zapłata na rzecz poszkodowanych kwoty 3.379,38 zł z tego tytułu, o tyle nie zgodził się z wysokością odszkodowania, dochodzonego przez powódkę ponad wypłaconą kwotę.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do zdiagnozowanej wyżej kwestii spornej, dotyczącej wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w spornym pojeździe Sąd dostrzegł przede wszystkim treść opinii biegłego sądowego M.P. (w tym także opinii uzupełniającej), która to opinia początkowo była kwestionowana przez pozwanego, jednak ostatecznie zyskała, jak się zdaje, pełną aprobatę stron. Przede wszystkim jednak stanowisko biegłego cechuje się wysokim poziomem profesjonalizmu i wiedzy oraz logiką. Szerzej zresztą będzie to dostrzeżone poniżej.

Sąd, w oparciu o wnioski wywiedzione przez biegłego sądowego dostrzegł, że kwota, która pozwoliłaby naprawić pojazd poszkodowanych wynosi 5.908,43 zł. Powyższa wycena biegłego uwzględnia naprawę pojazdu w oparciu o oryginalne części zamienne z logo producenta pojazdu oznaczone symbolem O, z technologią producenta pojazdu, przy zastosowaniu średnich stawek obowiązujących w warsztatach blacharsko-lakierniczych na rynku lokalnym, poza siecią (...), z pominięciem opustów na części zamienne jakie zastosował pozwany w swoich wyliczeniach i kodów warunkowych obniżających wartość kosztów naprawy. Biegły sądowy zaakcentował, że wyliczona przez pozwanego kwota odszkodowania w wysokości 3.379,38 zł byłaby niewystarczająca do dokonania naprawy pojazdu. Dodatkowo, jak wynika ze sporządzonej w sprawie opinii zastosowana przez pozwanego stawka na poziomie 49 zł za roboczogodzinę dla prac blacharsko-lakierniczych nie znajduje potwierdzenia na rynku lokalnym. Zaakcentowania również wymaga, że naprawa pojazdu poszkodowanych przy użyciu części o jakości (...) nie pozwoli na restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody, gdyż odbudowany pojazd nie będzie posiadał wszystkich cech techniczno-fizyczno-wizualnych, jakie posiadał przed zdarzeniem. W sprawie niewątpliwie zostało wykazane, że zarówno przy uwzględnieniu naprawy pojazdu przez poszkodowanych we własnym zakresie, lub w zaprzyjaźnionym serwisie, kwota wypłaconego odszkodowania byłaby niewystarczająca na zakup samych części zamiennych potrzebnych do naprawy (koszt zakupu 3.553,00 zł), nie wspominając już o konieczności zakupu materiałów lakierniczych.

Powyższe - wobec jednoznacznej treści opinii biegłego sądowego M.P. - czyni roszczenia powódki usprawiedliwionymi tak co do zasady, jak i co do wysokości. Biegły w sposób wyczerpujący i przekonujący wskazał, dlaczego wydał opinię powyższej treści, zatem Sąd nie widział jakichkolwiek podstaw do podważenia wyprowadzonych przez biegłego wniosków. Sąd wobec powyższego uznał wspomnianą opinię biegłego za fachową, rzetelną i obiektywną, mogącą

stanowić opokę dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pozwany po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą nie zgłosił żadnych dalszych zarzutów, ani jakichkolwiek wniosków zmierzających do ewentualnego skorygowania stanowiska biegłego sądowego. Marginalnie podkreślić wypada, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27.06.1988 r. sygn. akt I CR 151/88) roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanych był sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002/7-8/103, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX nr 8894).

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanego związany z brakiem współpracy poszkodowanych z ubezpieczycielem w zakresie naprawy pojazdu. Przepisanie bowiem poszkodowanym naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem jest możliwe jedynie wtedy, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystali oni z usług droższych. Zarzut uchybienia obowiązkowi z art. 354 § 2 k.c. mógłby zatem wchodzić w grę tylko w razie wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanych przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki wygórowane (i to rażąco). Obowiązek współdziałania poszkodowanego w żadnym razie nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień - w szczególności prawa wyboru sposobu naprawienia szkody, swobody decyzji co do napraw oraz wyboru dostawcy części. Poszkodowany ma prawo nabyć części w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich zakupu od podmiotu funkcjonującego w innej miejscowości, co każdorazowo wiązać się musi także z czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej reklamacji. Wreszcie - z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku.

W konsekwencji powyższego, biorąc pod uwagę ustalony przez biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu poszkodowanego na kwotę 5.908,43 zł oraz dotychczas wypłacone odszkodowanie w kwocie 3.379,38 zł, a przy tym żądanie pozwu, którym Sąd był związany, orzeczono jak w pkt 1. sentencji, uwzględniając przy tym treść art. 15 z.zs² ustawy z dnia 2.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C.-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uwzględniając przy tym żądanie pozwu i zawiadomienie o szkodzie złożone przez poszkodowanych w dniu 22.11.2017 r.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, tj. o treść art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 200,00 zł, a także kwotę 1200 zł tytułem wydatków związanych ze sporządzeniem w sprawie opinii biegłego sądowego. Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt 2 sentencji, przy uwzględnieniu treści art. 98 § 1¹ k.p.c.